

AFGANIO: la realo pri la okupaciita lando priskribita surloke "La homamaj komisioj estas koloniaj militoj"

La itala NRO Emergency estas unu el malmultaj, eble la sola, nemilitista grupo, kiu el Afganio denuncas la teruraĵojn de la okcidenta interveno.

**Rosa Martínez
Romo**

"En Afganio la NATO realigas sekvon da bombadoj, kiun la NATO mem pritaksas kiel la plej grandan ekde sia fondiĝo. Nu, estas eĉ ne unu sola ĵurnalisto, eĉ ne unu sola informlinio ne apartenanta al la militistaj komuniloj". Tiun frazon proconcas itala militkirurgo, Gino Strada, fondinto de la NRO *Emergency*, kiu laboras kun militviktimoj ekde 14 jaroj. *Emergency* estas organizaĵo tre konata kaj polemika en Italio, -inter aliaj kaŭzoj- ĉar ĝi neniam ĉesis kritiki la laŭvice deĵorantan registaron pro ĝia partopreno en la afgana milito kaj pro ĝia perado dum la liberigo de la korespondanto en tiu ĉi lando de la ĵurnalo *La Repubblica*, Daniele Mastrogiacomo.

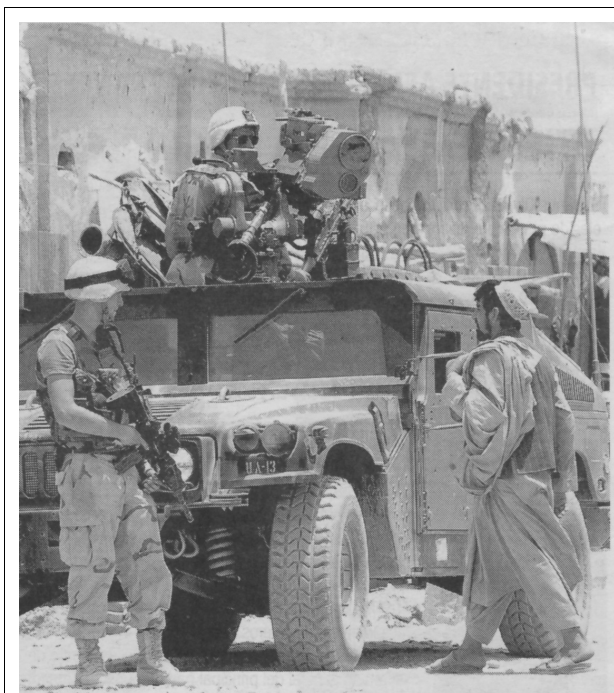
Neniu rajtas kontesti lian parolon: je la pasinta januaro la novaĵagentejoj Reuters kaj AP anoncis la nombron de 2.000 civilaj afganoj mortintaj en 2.007, ĉirkaŭ 500 el ili kaŭze de la peraera bombado kaj perteraj operacoj de la NATO. En Hispanio neniu eĥis tion.

La organizaĵo fondita de Gino Strada havas tri malsanulejojn en Afganio, unu el ili en Laskargah, ĉefurbo de la provinco de Helmand, kie okazas la plej gravaj konfrontoj kun oftaj bombadoj de la usona aerarmeo. "Ekde kvar jaroj ni estas la solaj okcidentanoj, kiuj ne estas militistoj aŭ spionoj. Ĉe nia malsanulejo okazas groteskaĵoj: la agentejoj lancas novaĵon '30 talibanoj mortintaj en Laskargah'.

Ĉe ni ne alvenas la mortintoj, sed la plejmulto el la vunditoj estas virinoj, maljunuloj kaj infanoj ĉeestantaj proprajn domojn dum la bombado".

Strada prezentis je la pasinta 20a de majo en Madrido sian libron *Buskashi*, per kiu li rakontas la duonkaŝan vojaĝon de kuracistaro al Kabulo dum la 2001a aŭtuno, kiam preskaŭ ĉiuj internaciaj organizaĵoj - Ruĝa Kruco, Acnur, Funuhi...- urĝe pretiĝis forlasi la urbon antaŭ la tuja usona atako.

Miksaĵo el skeptikeco kaj seniluziigo donas la tonon de liaj vortoj, ki-

REZISTADO. Je dua sinsekva monato la mortokvanto de eksterlandaj soldatoj en Afganio superpasas tiun kalkulitan en Irakio

am li parolas pri homamaj komisioj -"ili estas nure koloniaj militoj", li diras- kaj pri tio, kio ŝanĝis dum la lastaj jaroj ĉe Afganio: "la Kabulaj luprezoj samnivele tiujn de la Manhattana centro, la komuna krimkvanto ege pliiĝis, same kiel la trafiko. Triono el la urbo estas milita bazo kaj tre ofte kaj haste trapasas la urbon la armeaj veturilaroj surveturante iun. Pro sekureco -tiu ilia, memkompreneble- ili ne haltas. Unuafoje estas prostitudo -kiel en ĉiu milito, prostituojn por la trupoj- kaj grava kokain- kaj heroinmerkato, kies ĉefaj konsumantoj estas la soldatoj. Kiel sekvo, komencas vekiĝi grava maltrankvilo pri la aidoso, kio ĉe lando kun la sanitara strukturo de Afganio estus katastrofa".

La okupacifortoj atingis, "ke la homoj rigardu simpatie la talibanojn, kio ili ne faris antaŭe. Ili ne kontrolas la urbon Kabulo kaj Karzajo ne estas ŝatata. Mi kredas, ke li eliris kvin aŭ ses fojojn el sia palaco kaj kvin aŭ ses fojojn oni klopodis mortigi lin. Certe ja,

nun oni voĉdonas kaj antaŭe ne. Ĉe nia malsanulejo estis homo, kiu demonstros al ni, ke li voĉdonis eĉ 17 fojojn".

La virina liberigo el la talibana subpremado, simboligita de la vualo, estis unu el la argumentoj uzataj je la strategio por pravigi la okupacion de la lando, kio laŭ Gino Strada estas nenio plu ol "iligado por pravigi la okupaciado, dirante ke almenaŭ por tio ĝi utilis. Ĉe Kabulo estas eble ĉirkaŭ mil virinoj ne surportantaj vualon, sed dek kilometroj for el la urbo ĉio estas kiel antaŭe. Mi neniam kredis, ke la problemo de la virina kondiĉo en Afganio estus la afero pri la vualo. Mi memoras amikecan interparoladon kun la *mujaidina* militestro Ahmed Shah Massud je la 1999a, dum kiu mi diris lin, ke oni devis fari ion pri tio en la Panŝiro, kaj li respondis: 'Ne venu ankaŭ vi kun tiu historio pri la vualo. Se ni volas helpi la virinojn, ni klopodu doni al ili laboron kaj instruadon kaj la tago, kiam ili deziru ŝanĝi kutimojn, ili mem faros tion".

MARTÍNEZ, Rosa «Las misiones humanitarias son guerras coloniales» *Diagonal* 2008(82). Esperantigita de Jurgo Alkasaro

